

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΒΕΡΟΙΑ
 Αριθμ. 18.141/73
 Δωρεά: Ηλίας
 Νεβελικιχόφ

Ταξινική αριθμός: 070 111EP

Στη Δημοσία Βιβλιοθήκη Βεροίας

Σωροιά

Το δημοσιογραφικό τούτο όργανο, συγχρόνως
στα πρώτα δημοκρατικά πνεύματα της μητρικής πατρίδας (1946-1967)
και στην αντίστασή της κατά του κράτους του πρώτου
και των παρακρατικών καθεστώτων, σε μια εποχή που
ιστορίας του ήρωισμού, σε ηθική και πολιτική
καταγράφεται με αξιοσημείωτη ομοιογένεια τα γεγονότα
πρώτη, κυρίως σχέση και βία (Σομβάτια, 1957,
Ε. Αποστόλου με Σωροιά, 1973)

Σωροιά
Ε. Αποστόλου

Γδιοκτοχης - Δευθυνης
ΗΛΙΑΣ ΝΟΒΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Χονδροιοι
Έκδοση δρ. 15.000 Έξαρτητος 8000
Αμερικης Δολλάρια 7

Αριθμός φύλλου 83
Τιμή φύλλου δραχ. 800

Έλευθέριος Βενιζέλος

Με τό δραμα της Μεγάλης Ελλάδος πάντα μπροστά του και με πίστη απέραντη προς τα ανθρώπινα ιδανικά της ελευθερίας και της δημοκρατίας ώρμησε να κάνει πραγματικότητα, ότι μέχρι της στιγμής εκείνης ήταν απελπισία. Με τέτοιες μεγαλειώδεις προθέσεις ξεκίνησε και παρουσίασε στον Έλληνικό Λαό τη Συνθήκη των Σεβρών. Οι μισόστραβοι όμως αντιπαλοί του, που τό πολύ φως που σκόρπισε στην ντρολισμένη από εσωτερικά και έξωτερικά τότε ατυχήματα Ελλάδα, την Ελλάδα, τιμάριον των κοτζαμπάσιδων του Μωριά, που άπειρα προδοτικά εμπόδια πρόβησαν στα μεγαλουργικά σχέδιά του, δέ μπόρεσαν ν' ανθεξουν στο έκτυφλωτικό φως που σκόρπισε γύρω τους ό χαρτης των Σεβρών και με όυό πιστολιές που έπριξαν στο Σταθμό της Λυών με τό χέρι δύο προδοτών Έλληνων (Κυριάκη - Γασερέη) σάριασαν κάτω τη Μεγάλη Ελλάδα των πέντε θαλασσών...

Από τό πολύ μεγάλο έργο του σώθηκε εύτυχώς ένα άρκετά μεγάλο κομμάτι, τόσο όσο ήταν άρκετό για νά τό θεωρήσουν «μεγάλο» και οι μικροί αντίπαλοί του... Σήμερα έλοι εκείνοι οι μύωπες της αντιπαλού παρατάξεώς του, τεντώνουν τό μάτια τους (μάτια μυωπικά) νά σώσουν τη πολύ μεγάλη για τό άνάστημά τους κληρονομιά που κατέλιπεν Έκενός...

Μπροστά στο μεγάλο κίνδυνο που ώδήγησαν τη χώρα, οι φιλελεύθεροι όπαδοί του, έξησσαν όλη την άτιμη αντιδραστική πολιτική που ήσκησε τό Λαϊκό Κόμμα, στη πραγματοποίηση των Έθνικών όνειρων των Έλλήνων και συνεμέγησε παρά τό τραγικά του λάβη, μαζί του, για νά περισώσουν τό μεγάλο έργο του.

Πόσο μεγάλη θά ήταν σήμερα ή Ελλάς άν οι μικροί του αντιπαλοί, είχαν προβή στην ίδια χειρονομία, όταν υπό την έξοχο άρχηγία του ή Ελλάς έπραγματοποιεί την έθνική άποκατάστασή της!!! Σήμερα μπροστά στο κίνδυνο που περιήγαγον τη χώρα, νοσταλγούν τη μεγάλη προσωπικότητά του, για νά τό παραδώσουν τη διαχείρηση του μεγάλου έργου που τούς κατέλιπε... Ημεϊς που άκολουθήσαμε πάντοτε την άκτινóβολη προσωπικότητά του και πιστέψαμε στο δημοουργικό έργο του, νοιώθουμε σήμερα ένα τεράστιο κενó, που τό έκαναν άγεφύρωτο οι μικρότητες που έπεκάθησαν σήμερα στο πολιτικό προσκήνιο της χώρας και παριστάνουν τούς άρχηγούς... χωρίς προσωπικότητα δημιουργική, χωρίς κύρος Αρχηγών, βρέθηκαν στην άνάγκη νά διαχειρισθοδν στη ποιά κρίσιμη καμπή της ιστορίας της, τη μεγάλη ύπόθεση της Ελλάδος...

Πόσο διαφορετική θά ήταν σήμερα ή έθνική μας ύπόσταση άν ζούσε ό Μεγάλος Αρχηγός! Οι κάπηλοι των πιδ ώραιών συνθημάτων της Δημοκρατίας και της Κοινωνικής Δικαιοσύνης του ΚΚΕ, δέν θά έτόλμουν νά έξασπότησουν τούς όφελεις Έλληνες, νά εκμαυλίσουν τη νεολαία και νά προδόσουν τη Πατρίδα στους έχθρους τόό γένους. Η φωτεινή μορφή του θά είχε ξεδιαλύνη τό σκοτάδι που εκάλυψαν τά προδοτικά των σχέδια στη Κυτοχή και θά τούς είχε άπομονώση, πριν μπόρεσουν νά κάνουν κακό στην Ελλάδα...

ΟΙ ΑΡΜΟΔΙΟΙ ΝΑ ΞΥΠΝΗΣΟΥΝ

Δέ νομίζω οι άρμόδιοι και έθνος ό κ. Δημαρχος, ότι δέν πρέπει ν' αφήνωμε έπ' άπειρον νά συναχίεται ή προσθήκη έθλιóτητας στη πόλη; Συνηθίσαμε βέβαια στη μόνιμη έθλιóτητα της πόλης μας. Σχεδόν τίποτε δέν μας κάνει έντύπωσι Περιφρόνησι προς κάθε έννοια αισθητικής, ρυπαρότητας, άταξίας, άκαλαιοθησίας. Όλα μας φαίνονται φυσικά. Τά πάντα μετεβλήθησαν σε παράγκες. Σόνολον άσχημίας. Είναι δέ προμερδ άποκαρδιωτική αύτή ή έλλειψις αντιδράσεως από μέρος των άρμόδιων και έθλιóτων των συμπλητών που πογοσαν τό τέπο τους. Ένα έθλιο κεντρικό όργαο έχουμε. Στο κιδ κεντρικό σημείο του

χώρου από τά δύο «ιστορικά» πλατάνια πληθός παραγκών άκαλαισθήτων και όπισθεν αυτών σωροί σκουιδιδών (τά κέρρα καθαριότητας ποτέ δέν περνοδν). Η μοναδική προς την Ελλάδα όπεφερτή ύδός, γέμισε παράγκες, χωρίς κανείς άρμόδιος νά ένσυχληθδ από τη προστεθεισα έσχήμια. Έως ποτε θά συνεχισθδ ή προσθήκη έθλιóτητων στη πόλη. Έχασαν τελείως οι άρχοντες του τόπου τό αίσθημα της καλαιοθησίας και της τάξεως; Οι παράγκες που άσχημίσαν τό χώρο στα πλατάνια και την έδó Έλτης πρέπει άμέσως νά ταραθοδν εκκίδων και νά εδρεμισθοδν ει χωροί. Η πόλις που άρτιμα!

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

ΛΑΛΑΤΕ ΤΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ...

Σχεδόν ή λευτεριανή, φρεγάτα μ' έννοιό κανιά οιδόν νιδόν άέρι, για ν' άρμενίσει τό νουινιά κ' άκόρι πέρι.
Μέ τό Νοτιό, με τό Βοριό ν' έννοίσει άπέρανη πορεία στη Λευτεριά, στη Λευτεριά...
Μά ν' άργα να έλαφριά, βαριά, με τό Νοτιό, με τό Βοριό, λαλίστε τη τη Λευτεριά για νά γιορτίσει τον άγέρα, πριν έβγει δ ήλιος νά ήμοιό τήν νεο νά ίδούμε μέρι...
Μέ ε' άργα να έλαφριά, βαριά, παντοδ σε πέλιον, σε στεριά, με μέριες, με καλομηνιά, με τό Νοτιό, με τό Βοριό, λαλίστε τη τη Λευτεριά.
ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ
(Από τό θάνατο του Διγενή)

Ο ΓΙΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ

Μεγαλοσχεπός γιορτάστηκε στη πόλη μας ή Έθνική μας γιορτή. Άθούα ύπιοδεν ή συμμετοχή του λαού και θεομαί οι εκδηλώσεις του ύπερ του Στρατού.
Μετα την δοξολογίαν έπίσημοι και λαός μετέβησαν στο Ηρώο ένθιμ κατετέθησαν στήφιοι και έσεφωνήθη ή πανηγυρικός κυρά του κ. Γιαννακοπούλου επιθεωρητόδ των Δημοτικών Σχολείων, ήκολούθησε ή παρεούσις μαθητών και σπουδών και έγένετο δικέωσις εις τό Δημαρχείον. Τό άπόγευμα στη μεγάλη αίθουσα του Γυμνασίου έτελέσθη σχολική γιορτή ύργανωθεισα παρά των καθηγητών του Γυμνασίου.

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Ίσως, τέλος πάντων, προσμένετε νά μας δώση την έλευθερίαν κανέναν από τούς άλλογενεις δυνάστες; Ω Θεέ μου! Έως ποτε, ό Έλληνας, νά πληνώμεθα τόσον άποχάστως; Διατί νά μην στρέψαμεν και μίαν φορά τούς ύφθαλμούς μας εις τά άπληθόντα, διά νά καταλάβομεν εύκολότερα και τά μέλλοντα; Ποιος άγνωστος, έτι ό κύριος στοχασμός των άλλογενών δυνάσεων είναι εις τό νά προσπαθήσουν, νά κήνουν τό ίδιόν των όρελο; με την ήμίαν των άλλων;...

Δέν ήξεόρετε, ό Έλληνας έτι ή άρετή την σήμεραν δέν εύρίσκειται εις τούς θρόνους; Δέν ήξεόρετε, ότι οι Έλληνες μισοδνται δούλοι, έπειδδ

(600) εξακοσίους επαγγελματίας δέ χρειάζεται φάρτωμα και άλλων. Αδτι ός τό χωνέψουν καλά οι άρμόδιοι και ές προδον άμέσως στο καθάρισμα της πόλης από την άσχημία που προστεθδ στα κιδ κεντρικά σημεία της.

«Έποχή των λαών» ειπε ό Τρικόπησ τό Εικοσιένα, γικτι έννοιε μια νέα περίοδος στα λαϊκά ένθιμοκρατευματικά κινήματα της Εύρώπης. Με τό Εικοσιένα ή Ελλάδα έγινε σύμβολο πανευρωπαϊκό. Η δημοκρατική Εύρώπη μέσα στο σιέρεντιο κλοιδ της κληρονομημένης άπολυταρχίας, κατ' έπ' τό τραχιά της 'Ιερχή Συμμαχίας ειδε κατ' έπ' τίς φλόγες του Εικοσιένα τον έαυτό της. Όλοι οι λαοί, ό ένας ύστερ' έπ' τον άλλο έσηκώθηκαν και άγωνίζονται για την ανεξαρτησία τους. Και μαζεύονται στην Ελλάδα κατ' έπ' όλες τις χώρες έθιολαντες ιδεολόγοι, ψυχές φιλελεύθερες, δημοκρατικές, για νά πέσουν. Πολωνοί, Έσλοιοι, Έταλοί, Γερμανοί, Έλβετοί, Αμερικάνοι... όλες οι φυλές. Και Όσοκοι, Πρωτακουστε, αλλά έθλιό. Οι Τσορκοι, οπούδαν στο Παρίσι, ύπδτροφοί του Άλή Πασά. Πέρασαν στη Λευτεριά, ζήτησαν όπλα και πήγαν στο Μεσολόγγι. Ό ένας τους έπιασε εκεί πολεμώνας για τη λευτεριά. «Αίώνια του ή μνήμη» λέει ό Ζαμπέλιος, που τον έγνώρισε από κοντά, εις οδόν έποικν ποιήσαν ένέκλειεν ή ζωή του και τό νέον του στήθος!

Ό Σανταρόζα, «ό μεγάλος αυτός και έγνώρισε ιδεολόγος κατ' έπ' τούς ξένους που πολεμήσαν για την Ελλάδα, λίγο πριν πέσει στη Σφακτηρία, έδωσε με όυό έπιθανάτι λόγια του τό βαθύτερο νόημα του Εικοσιένα, άν προανάκρουσμα της μέγλης των λαών για τη λευτεριά και την ανεξαρτησία τους. «Ημεϊς ή πέντα, ειπε, με οι λαοί ή νικησομεν... Η' αυτό τό λέγο ή σημασία του Εικοσιένα είναι παγκόσμια, γικτι άναφε με τις σπίλλες πολλής φωτιές και έγκαινίσα με νέα περίοδο, άγώνων με τον άντιχτυπό του.
Από που έβγαίνε και τι ήταν αυτός ό άντιχτυπος; Ας την άπόφαση του λαού νά δώση τά πάντα για τη λευτεριά του και ν' άντιμετρηθδ ήψήφιστη με μια τεράστια άδουρατορία. Η' έλη του τη διαδομή τό Εικοσιένα έχει βαλλοτα λαϊκό χαρακτήρα και τραβίε κοντά του κ' έπιστρατεύει όλους τούς διασταχτικούς, όλους τούς μικρολάτρεις, τούς συμφεροντολόγους, τούς κοτζαμπάσιδες. Τους τραβίε και τούς άναγκάζει με τη δύναμη των πραγμάτων και την έπιούλη του.
Η άποφασιστικότητα, ή έντοχή εις τό θάνατο, ή ήρωιστική όρμητικότητα, ή έθιμοκρατος ήρωισμός, ή μαζικός συναγεμός που παρουσίασε τό Εικοσιένα, είναι δυνάμεις που άναπτύχθηκαν κατ' την πρωτοβουλή του οργανωμένου λαού. Τά Κογγια τά Μορά, τά Μεσολόγγια όλα τά δλοκαυτώματα και τά μεγαλειουργήματα άτόμων και όράδων, έπατάχθηκαν μετ' έπ' τον βαθύτατο αγωνιατικό συναγεμό της μάζας, άναστηλωσαν όλες τις γκρεμισμένες ήθικές και έθιμικές αξίες πάνω στη έξοχη μιας νέας λαϊκής αγωνιστικής ήθικής, και στο σύνολό τους πήραν ένα άριστο πνευματικό περιεχόμενο. Τά διαβάζουμε και νομίζουμε πως είναι λόγια - οι σκληρές εκείνες της άπόθυσίας, νά πολέμηον Ξυπόλητες, γυμνοί, νησιτικοί, σκελετωμένοι, γέροι, παιδιά, γυναίκες, κατέλλες, άρρωστοί, σακιάτηδες, νά πολέμηον και ν' άψηφοδν τά πάντα, και μπροστά στην ήχη λευτεριά νά κάνουν τό Χάρο κδερφό τους. Αδτή την άφάνταστη ψυχοκνητική δύναμη της μάζας την εκλείσε σ' έναν άθάνατο στίχο του ό Σολωμός: «δέν τούς θαρπιδ' ό πόλεμος, άλλ' έγινε πνοή τους».
Ό λαϊκός δυναιμισμός που ξεκόλληκε μετ' έπ' τό Εικοσιένα πανεόδυναμος διαλάγησε κοντά σ' άπελευθερωτικά και τά κοινωνικά και τά πολιτικά του αιώματα, γικτι αυτό βλέπουμε μετ' διαρκή σύγκρουσή του με την πολιτική ήγεσία. Η πολιτική ήγεσία του Εικοσιένα πάντα συμπολικήθηκε στο άγώνα και για τον άγώνα κατ' τις λαϊκές δυνάμεις. Ότι κατ' έπ' τάχανε αυτός τις συγγραφοδν και την ποδηγετοδν. Οι καλαμαράδες μιπήθησαν θανάσιμα κατ' τον αγωνιόμένο λαό, γικτι ποτέ δέν πιστέψαν ποδ δ

ξαρτησία τους. «Ημεϊς ή πέντα, ειπε, με οι λαοί ή νικησομεν... Η' αυτό τό λέγο ή σημασία του Εικοσιένα είναι παγκόσμια, γικτι άναφε με τις σπίλλες πολλής φωτιές και έγκαινίσα με νέα περίοδο, άγώνων με τον άντιχτυπό του.
Από που έβγαίνε και τι ήταν αυτός ό άντιχτυπος; Ας την άπόφαση του λαού νά δώση τά πάντα για τη λευτεριά του και ν' άντιμετρηθδ ήψήφιστη με μια τεράστια άδουρατορία. Η' έλη του τη διαδομή τό Εικοσιένα έχει βαλλοτα λαϊκό χαρακτήρα και τραβίε κοντά του κ' έπιστρατεύει όλους τούς διασταχτικούς, όλους τούς μικρολάτρεις, τούς συμφεροντολόγους, τούς κοτζαμπάσιδες. Τους τραβίε και τούς άναγκάζει με τη δύναμη των πραγμάτων και την έπιούλη του.
Η άποφασιστικότητα, ή έντοχή εις τό θάνατο, ή ήρωιστική όρμητικότητα, ή έθιμοκρατος ήρωισμός, ή μαζικός συναγεμός που παρουσίασε τό Εικοσιένα, είναι δυνάμεις που άναπτύχθηκαν κατ' την πρωτοβουλή του οργανωμένου λαού. Τά Κογγια τά Μορά, τά Μεσολόγγια όλα τά δλοκαυτώματα και τά μεγαλειουργήματα άτόμων και όράδων, έπατάχθηκαν μετ' έπ' τον βαθύτατο αγωνιατικό συναγεμό της μάζας, άναστηλωσαν όλες τις γκρεμισμένες ήθικές και έθιμικές αξίες πάνω στη έξοχη μιας νέας λαϊκής αγωνιστικής ήθικής, και στο σύνολό τους πήραν ένα άριστο πνευματικό περιεχόμενο. Τά διαβάζουμε και νομίζουμε πως είναι λόγια - οι σκληρές εκείνες της άπόθυσίας, νά πολέμηον Ξυπόλητες, γυμνοί, νησιτικοί, σκελετωμένοι, γέροι, παιδιά, γυναίκες, κατέλλες, άρρωστοί, σακιάτηδες, νά πολέμηον και ν' άψηφοδν τά πάντα, και μπροστά στην ήχη λευτεριά νά κάνουν τό Χάρο κδερφό τους. Αδτή την άφάνταστη ψυχοκνητική δύναμη της μάζας την εκλείσε σ' έναν άθάνατο στίχο του ό Σολωμός: «δέν τούς θαρπιδ' ό πόλεμος, άλλ' έγινε πνοή τους».
Ό λαϊκός δυναιμισμός που ξεκόλληκε μετ' έπ' τό Εικοσιένα πανεόδυναμος διαλάγησε κοντά σ' άπελευθερωτικά και τά κοινωνικά και τά πολιτικά του αιώματα, γικτι αυτό βλέπουμε μετ' διαρκή σύγκρουσή του με την πολιτική ήγεσία. Η πολιτική ήγεσία του Εικοσιένα πάντα συμπολικήθηκε στο άγώνα και για τον άγώνα κατ' τις λαϊκές δυνάμεις. Ότι κατ' έπ' τάχανε αυτός τις συγγραφοδν και την ποδηγετοδν. Οι καλαμαράδες μιπήθησαν θανάσιμα κατ' τον αγωνιόμένο λαό, γικτι ποτέ δέν πιστέψαν ποδ δ

(Συνέχεια στη 2η σελίδα)

(Συνέχεια στη 2η σελίδα)

ΘΑΡΡΑΛΕΑ

ΜΕ ΜΙΑ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ μονοκενδρική, δ κ. Στάλης 'Υπεύθυνος των 'Εσωτερικών Υπηρεσιών' ελη τη σελίδα που είχε διορίσει Νομάρχης τῶν Ἀνατ. Κομμ. Πόσο μεγαλύτερη ἔστιν ἡ ὑπηρεσία δὴ προσέφερε στὸν ἑλληνικὸ λαόν, ἢ μὴ μὴ δευτέρα ἐκουσίως εἶλε τὸν ἄλλο αὐριστερὸ πῶς καριότανε σήμερον τῶν Δημάρχων καὶ Προέδρων Κοινοτήτων. Ὁ ἀνεκούμενος ὁ λαὸς ἀπὸ τῆς δυσσομίας που ἔφακελῆκε ἡ παρουσία των καὶ γίνεται κρέζονος Ἐθνικοῦ κακοῦ. Εἶναι ἡ σοβαρύτερα πράξις που πρέπει νὰ γίνη ὁ μῶνος γιὰ νὰ ἐξυγιανθῆ ἡ διαίτησις

ΠΝΙΓΕΤΑΙ στὰ νερά ἡ Βέροια... Ἐνα ποτάμι ὁ λὸκλιος περνάει ἀπὸ δὴλ τῆ πόλη. Καὶ ὄχι οἱ διατελέσαντες ἀπὸν τόπο τοῦτο Δημάρχου, εἶχαν τόση νόστιμα, ὡστε νὰ μὴ τοὺς περάσει ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἢ ἴδῃ νὰ ἐφοδιάσουν τῆ πόλιν τους, μὴ μὴ ποῖσαν γιὰ νὰ χαίρωνται τὸ νερὸ τῶ παιδιὰ τοῦ λαοῦ...

Μὰ εἰ θὰ βρεθῆ ἕνας Δημάρχος ἢ ἕστω καὶ ἕνας συμπαλῆς, μὴ καὶ οἱ δημῶνες μας συμβάλει νὰ εἶναι ὅλοι τους κοντόμυλοι, τὰ θυσία ἢ ἕνα μὲρ πῶσον που χρειάζεται νὰ γίνη ἡ πῶσις: Ὑποσχόμεθα γιὰ τὴν ὑστεροφημία του, νὰ γραφῆ καὶ τὸ δνομά του σὲ μὴ γωνιὰ τῆς πῶσις του.

ΤΟ Γραφεῖον Γεωργίας ἔχει γνῶσιν ὅτι τὰ ἐνστάθη συμπατριώται Συμβουλευτικὰ φῆτα συστάσασιν πλυνεῖται μὴ σθῶσις γεωργικῶν κλήρων που κατὰ τὸ ἄρθρον 205 τοῦ Ἀνοικτικοῦ Νόμου ρητῶς ἀπαγορεύονται.

Νυμφίον εἶναι ἐπιβίλλεται μὴ αὐρεῖα ἀνακοινῶσις πῶς κατωτάσασιν εἰν κληρονομῶν ἀγροτῶν που ἐκμηθῶσαν τοὺς κλήρους των καὶ τὴν μισοτιῶν που τοικιάζουσι κλήρους, ἕνω ὁ νόμος σαφῶς ἀπαγορεύει καὶ οἱ μισθῶσις εἶναι ἀνωρεῖ.

ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ γιὰ νὰ ἀνεμετωπίσασιν οἱ ἄθμῳ εἰς πῶσις ἀνάγης τους, ἴσως ἀπὸ τῆ κατῶνγης τοῦ πῶσου τῆς πῶσις, βῆθεἰ αὐ-

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΗΛΩΣΙΣ

Οἱ ὑπογεγραμμένοι 1) Γεωργίος Ἐδουμιάδης ἐτῶν 66 καὶ 2) Χαράλαμπος Ἐδουμιάδης τοῦ Γεωργίου ἐτῶν 37 κάτοικοι Λαζοχωρίου Βεροίας ἀηλοφμεν ὑπευθύνως καὶ ἐν γνῶσιν ἰῶν συνεσταῶν τῶ Νόμου, ὅτι σὸδέποτε ὑπῆρξαν κομμουνιστά, ἀλλὰ φανατικοὶ Φιλελευθῆροι. Ἐλληνες τὸν Ἐθνικὸν ἐκράτησμε τοῦτον πάντοτε ὑπερῶν ὅλων ἐν μέσῳ τῶν ἀνωτέρων καὶ Ρώσων εἰς ὕψῳ, τὸν Ἰανουάριον 1920 ἐγκατελείψαμεν τὸ ἀνθελληνικὸν ἔδαφος τῶν Τούρκων καὶ ζήτησαμε καταφύγιον ἐπὶ τῆς Μετῆρας Ἑλλάδος. Γι' αὐτῆ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ Μεγαλειῶν τῆς ἡνωτίσμεν μῆχι σήμερον καὶ ἀγωνιζόμεθα ὁ δὲ υἱὸς καὶ ἀδελφός μας Ἀναστάσιος Ἐδουμιάδης στρατιώτης τοῦ Τάγματος Ναυοῦσης προσέφερε, ὑπερασπίζοντάς τιν, τὰ ὅσα κατὰ ἄκρα του.

Δηλοῦμεν ἐπιπροσθεῖως ὅτι τὴν ὅλην τακτικὴν τοῦ Κ.Κ.Ε. κατὰ τῆς Πατριδος, θεωροῦμεν ὡς ἐγκληματικὴν καὶ προδοτικὴν.

Ἐν Βεροίᾳ τῆ 4 Ἀπριλίου 1949
Οἱ ΔΗΛΟΥΝΤΕΣ
Γεώργ. Ἐδουμιάδης
Χαράλ. Ἐδουμιάδης

Τὰς ἑθνομισέσεις σας πτὸ «ΘΑΡΡΑΛΕΟ»
ἔχει τὴ μεγαλύτερη κυκλοφορία ἐπὶ τὴν περιφέρειαν

ΚΑΤΗΡΙΚΟΣ ΣΤΟΙΧΟΣ Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ

Ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως δὲν εἶναι ἐπιβόλιος. Ἐφίλειται συμπολίται. Τὰ ἔργα του μυστήρια... Ἰδοὺ τὰ ἀρητήρια (συγγνώμη) νὰ σὸρήτε!

Πλὴν ἀφανῆς ἐμπόδιον ἢ ἄλλο ἐπιεσῶδιον τ' ἔχει ἀτελῆ ἀκόμα! Κι' εἶσι ἄπορ πῶς σὶδ σπῆ-
πειρος πῶνεῖς τὴ μύση σου
μὴ ἀκῶσης ἀπ' τῆ βράμα!

Μὰ σὸν δὲν τελειῶσανε οἱ κάτοικοι ἐλευθῶσανε κρετιῶνεῖς τὸ σινομάχι... χωρὶς τὸ μέρος μένουσε καὶ γὰρ ἐξουμένονε σὶδ χῶνι κι' ὅπου ἰσχεῖ!

Εἰς ὄλων μας τὰ ὄμματα λάσπες παντοῦ καὶ χῶματα ὑπερηλῶσαν τὸν ἴδιον! Κι' οἱ φωνὰ σκατίζουνε ἀντι γιὰ νὰ φατίζουνε τὰ σπῆρια τῶν ἀνθρώπων.

Ἀπὸ τὰ γέλοια δὲν βρασιὰς βλέπων δόκοβαριστάς σπὸδ ἄθμῳ τὸ πεδιον.

Ἐνα μεγῶλον σφροεῖδν ἰσπὸν σπῆλιδν μας περιεῖδν πολλῶν γεροντιῶδων.

Κι' ὁ Δήμαρχος κι' οἱ Σύν-
βουλοι
(π' ὁ θεὸς νὰ τοὺς φυλάξῃ)
πρὸς δόξαν σας δημάται μου εὐρισκοῦνται ἐν τῶξει.

PANTAP

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Τῆ Κυριακῆ 6 Μαρτίου ἐπεμελῆα τῆς «Χριστιανικῆς Ἐνώσεως» ἐδῶθ ὀτὴν αἰ-
θύσσα διαλέξεων ἐδ' Ἀπόστο-
λος Παῦλος ὁμιλία παρὰ τοῦ ὑπολοχαγοῦ κ. Φ. Καττινα-
βίκη μὲ θέμα «Ψυχικὸς συ-
ναγερμός τὸ σύνθημα τῆς ἐ-
ποχῆς».

Ὁ ὁμιλητῆς ἐχειρίσθη καλῶς τὸ θέμα του. Παροικῶ-
βελ; ὁμῶς ἀπὸ σπῆλιὰ του ἴσως κατ' ὃ καὶ αὐτὸς ἕνας ἐκ τῶν 1000 Ἑλλήνων ἐπι-
στημόνων που ὑπέγραψαν τὴ
«Χριστιανικὴ Διακήρυξη» ἐξέ-
λαβε τὸ βῆμα τῆς αἰθούσης τῶν Διαλέξεων ὡς ἀμθῶνα
καὶ γλῶσσῆς εἰς ἐστυμῶ-
λῆς πρὸς τὸν ἐπιστημονικὸ
κόσμο τῆς πόλης μας, μεμνη-
θεῖς τὸν Μητροπολιτικὸν μας.
Τὰ ἐλαφρυντικὰ τὰ ἔχουσι
πῶντοτε οἱ κῆρυκες προκα-
ταβλεπῶν.

Τὴν 13 Μαρτίου ἐπασκέ-
ψθη τὴν πόλιν μας ὁμῶς νέ-
ων τῆς Νέας Ἐθνικῆς Ἀν-
τιστάσεως Θεολογικῆς ἐκ τῶν
ὁποῖων μίλησαν πρὸς ἐνώπιον
πυκνῶτάτου κροατηρίου
πὸς γέμῆσι τὴν αἰθούσα δὲ Ἀ-
πόστολος Παῦλος μὲ θέμα
τα πατριωτικῶ περιεχόμενου
ποὺ κατεσκευάσθησαν τὸ ἀ-
κρατήριον, γι' αὐτὰ καὶ κατε-
χειροκρατῆθησαν παρατετα-
μένα.

Τὴν 24 Μαρτίου στήν
αἰθούσα τοῦ Γυμνασίου ἐδῶ-
θη ὁμιλία παρὰ τοῦ κ. Σ.
Τεῖουλα Δευθυντοῦ τῆς Νο-
μαρχίας μὲ θέμα «Διεθνῆς
Ἀλληλεγγύη». Ἐν σπῆλιὰ
τὰ Διμ. Σχολεῖα γέωρτασαν
τὴν Ἐθνικὴν μας γιορτῆν.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΣ
Φωτογράφος
Μαγεφῶντις καλλιτεχνικῆς,
ἐκτυπῶσις, φιλμ καὶ ἀμψομ
εἰς πλαιοσίαν συλλογῆν.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Η.Δ. ΑΘ. ΝΟΥΒΑ
Ἀναλαμβάνει δικαστικὰς
καὶ δικηγορικὰς ὑποθέσεις.
ἴπος
ΣΠΥΡΟΣ ΣΥΡΟΥ
Διοικητὸς τῆς
θεσσαλονίκης

Ἐποῦ καὶ ἡμεῖς ἐπιβόλιος... τὸ ἀκοπὴ τῆς ρεζιῆς ἀνεκκοῦδότης τῆς Βέρουας. Ἐλάθε ἑξουριώτης πῶδ πῶνεῖ γιὰ τὴν ἀ-
πέραντη ἀβελειότητα τῆς πόλης του ἂς γί-
νη συνδρομητῆς μας. Μὲ τῆ μικρὴ συν-
δρομῆ του γίνεται θυθὸς μὲτῶ μεγῶλης
προσπαθείας. Νὰ γίνη ἡ Βέρουα σύγγρο-
νη πόλη.

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

(Συνέχεια ἀπ' τὴ 1η σελ.)
λαὸς ἐνθῶτος ἐν' ἐκείνας ποδ
μὲ τὸ νουφῆτι του, καὶ αὐτὸ
ἔν λείψῃ μὲ τὸ σπῆρος του,
ἢ γάρσιον σὶδν τόπο λευτεριά
καὶ ἢ διώξει τοὺς Τούρκους
γιὰ πάντα.

Ὁ λαὸς αὐτὸς μὲ τὸν ἀγθῶ-
να του συντηροῦσε τὴν Ἐπα-
νάσταση. Ἐὰ νεουγῆκε τ' ἀρ-
ματα, τῆς ζωοτροφίης σὶδ με-
γῶλυτερον μέρος, τὰπῆρνε λά-
φυρα ἀπ' τοὺς Τούρκους. Κι'
οἱ καταμαρτύδες τὸν κατηγο-
ροῦσαν γιὰ σπῆμαχῆ καὶ πλε-
τα: κολῆγο. Αὐτεῖ πρὶτὲ δὲν
πίστεψαν πῶς ἡ Ἐπανάστα-
σῆ θὰ φωνεῖται καὶ ἢ ἐπι-
βληθῆ μὲ τῆς δικῆς τῆς ἔθνε-
κῆς συνάμερις. Ὁσὸς, ἔπος
εἶπε ἐὼ ἀγγελοιστῆς τοῦ Πι-
κασ: ἐνα Ρώσγιος Τερτοστῆς
ἀφῶρος ἀμῆτιος ἐγινεον ἀπὸ
ἔλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος
καὶ ἐσχηματίσθη τὸ πῶσον τῆς
ἀγροτῆς γιὰ νὰ κροθῆ ἡ χι-
λιῶκρηβη λευτεριά. Ἥξερε ὁ
λαὸς, γιὰτ' ἀπελεῖσθε.

Ὅταν σὶδ 1824 οἱ Σουλῶ-
τες ἐμειναν ἀθῶθῆτοι, ὅναι
μῆνες πολιτοκημένοι, ἔγρα-
φῶν ἀνοικτὰ αὐτοῖς προκαῖ-
νευσις κυβερνήτης: ἔλα λέγο-
μεν, ἐπὶ ἡ μῆς ἐσπῆθῆτε ἡ
ἔν μῆς βροθῆσθε εἰς ὅσα
εἰς γράσομεν, ἡμῆς ἀπεφα-
σίσαμε ν' ἀγῆσμε τὰ κόκα-
λά μας εἰδῶ μετὰ τῶν πατέ-
ρων καὶ ἀδελφῶν καὶ ἐχ-
πλέαν νὰ κάμουμε σπῆδισα-
σὶδ μὲ τοὺς Τούρκους. Ἀλλὰ
εἰ τὸ ἔργον, ἐποῦ ἢ μῆς
ἐβρυν οἱ ἐχθροὶ χωρισμένους
καὶ ἢ μῆς ἀφανίσουσι μ' ἐθ-
κολῆα. Αὐτὰ θὰ μπορῶσι νὰ
τὰ πῆ ὄλος ὁ λαὸς. Γιὰτὶ ὁ
ἀγῶνας τῆς λευτεριάς ἦταν
δικτὸ του ὁπῆσθου, κι' ἐχὶ
τὸν κοτζαμπάσηδων. Κι' ἔλα-
ἴα γιὰ νὰ σώσει αὐτῆ τῆ
μεγῶλη του ὑπόθεσις ἔκαμε
τόσος ὑποχωρήσεις αὐτοῖς ἐέ-
σωτερικοῦς ἐχθροῦς τῆς ἐ-
πανάστασεως καὶ βροθῆκε ὁ
γιγαντισμῶκος σὶδ τέλος προ-
δοτικὰ ἀλλοσεθέμερο; καὶ ἔχα-
σε ἔλα του τὰ πολιτικὰ καὶ
κοινωνικὰ αἰτήματα, ἔκαμῆ-
φροντας σὲ καινούρια σπῆ-
βικ, βυσαροκρατία, ποὺ φυ-
χολογῆκα τοῦ ἦταν πῶς βρα-
τῆ ἀπ' τὴν τούρκικην.

Τὰ ὄσα ἔγιναν σὲ ἔσρος
τοῦ ἀγωνιζόμενου λαοῦ μῆσα
σὶδ Εἰκοσιῆνα ἀπ' τὴν πολι-
τικὴ ἡγῆσία τῶν ἀστοκατῆ-
μπασηδων, ἦταν τόσος ἀντε-
λαγῆ κα, ἔσσα ἐγκληματικὰ
κι' ἀνεθῶνικὰ κι' ἀπάνθρωπα.
ποῦ ἐν ὁ λαὸς δὲν ἦξερε γιὰ-
τὶ πολερμ, θὰ χτυποῦσε κα-
τὶ ἀρματα καὶ ἢ γάρσιε
σπῆ ζωῆ τοῦ ραγιδ. Ὁ λαὸς
ἐμῶς ἔκαμε αὐτῆ τῆ θυσία,
ἐηλαδῆ θυσίασε γιὰ τὸν ὑπερ-
τατο ἐθνικακαπελευθῶρικὸ
αὐτο σκοπὸ ἔλα του τὰ ἄλλα
αἰτήματα, πιπελῶντας πῶς οἱ
ἐνα ἐλεύθερον τόπο ὑπάρχει
ἐλλῆδες νὰ τὰ διεκδικῶσι ἀρ-
γότερα μὲ τῆ δύναμη του. Ἄ-

τα ἦταν τὸ Εἰκοσιῆνα. Ποδ
νὰ γανταστῆ κανεῖς πῶς πρὶν
καλῶ—καλῶ φύρουσι εἰ Τούρ-
και, σπῆσι ἐθνικῶν λογγοφό-
ρων θὰ ἐρριγῶν τὸν τόπο σὲ
νῆα σπῆβια καὶ ἢ τὸν ἀρῶ-
νῆξε ἡ ἐνέφερη ἀκρίδα...

Ἄσσα σὶδ Εἰκοσιῆνα ἀπ'
τῆ λαγῆ πλειερά κυριαρχεῖ
τὸ αἰτήμα τῆς ἐθνικῆς ἐνότη-
τες καὶ τῆς ἀπόλυτης ἐπι-
σεσῶνης σπῆς νεθῆσις ἀπε-
λευθῶρωτικῆς δυνάμεως. Ὅλος
οἱ προδοσις κι' οἱ δολοκῆ-
κῆς τῶν καταμαρτύδων καὶ
κατῆμαρτύδων ἐσπῆσαν πῶ-
νου σὶδ ἀποσπῆσι βράχο τῆς
λαγῆς ἡθῆσῆς καὶ ἡ Ἐπα-
νάστασις ἠρειμῆσε μὲ τῆ ἔθ-
καμῆ τῆς. Ἐδ' ἐλοκῶθῶμα τῶ
Εἰκοσιῆνα σὲ ἔκαστη, σὲ ἀν-
ταγῆ καὶ διέκρησις, σὲ ἀχι-
νοβρολις, σὲ λαγῆ μεγαλειῶ
δῶθῆκε σὶδ τέλος πῶντοῦ-
ναμο καὶ ἔκαμε ὄλος τοὺς ἐχ-
θροῦς τῆς λευτεριάς — τοὺς
φιλοκυρκοῦς ἔνευσις καὶ τῶ-
πιτας, τοὺς ἑξαρομπαχῆτες
κλπ. νὰ ἀναγνωρίσασιν τῆ δῶ-
ναμῆ του κι' ἀπὸ ἐχθροὶ νὰ
γίνουσι ὁμοσπῆ: χῆτες του.

Δὲν ὁπάρχει γιὰ τὸ νεώτε-
ρο Ἑλλῆνα πλαιοσιώτερη πη-
γῆ φρονηματοσιμῶ ἀπὸ τὸ Εἰ-
κοσιῆνα. Γιὰτὶ τὸ Εἰκοσιῆνα
γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ
γιὰ τὴν Ἑθῶνη ἦταν μὴ
ἀρχῆ κι' ἐχὶ ἕνα τέλος, δη-
λαδῆ ἀνοίγε μὴ πρὶτοδ ἔ-
γῶνον ἐθνικῶν, πολιτικοκοι-
νωνικῶν, ποὺ οἱ ἐκδηλώσις
τους πῶν ὅσα ἀντανακῶσις
αὐτοῖς πῶν ἔπῆσαν ἑστῆ τῆν
ἐποχῆ μας. Ὅπως εἶπε ὁ
Μάρξ, μόνον τότε θὰ σταμα-
τήσῃ αὐτό, ὅταν ἡ ἐπανῶ-
στασις σπῆληθῆσε: τῆς καὶ κροθῆσι
τὸς βροθῆσε σπῆσῶς τῆς.
Κι' ὁπῆρξαν βροθῶντο σπῆ-
ποῦ μῆσα σὶδ Εἰκοσιῆνα: ἀ-
τήματα δημοκρατικὰ, κοινω-
νικὰ, πνευματικὰ, πολιτικὰ,
οἰκονομικὰ, ἀγροτικὰ. Ὅλα
αὐτὰ ὁπῆρξαν μῆσα σὶδ ἀ-
πελευθῶρωτικὸ σκοπὸ. Ἀλλὰ
γιὰ γῆς του κανῆτερον δὲν ἐ-
πληροῖθηκε. Κι' ἐμειν ὁ λα-
ὸς ὅστερα ἀπὸ τὸ 1821 ἐχὶ
μόνον μ' ἀβιανὰ, ἀλλὰ καὶ
μὲ δαμένα τὰ χέρια, χωρὶς
δημοκρατία, χωρὶς ἐκνομῆ
τῆς γῆς, χωρὶς ἐκνομικῆ
γλῶσσα, χωρὶς οἰκονομικὴ
ζωῆ, χωρὶς... χωρὶς... Κι'
ὅπως ἐπὶ Τούρκιας, ἀφῆνε
πῶν τὸν τόπο του—ποδ γιὰ
νὰ τὸν λευτερώσει καὶ νὰ ἐθ-
τυχῆσι ἐπῆνω του χτυζόντας
πολιτισμῶ, ἔχουσι τόσο αἶμα—
τὸν ἀφῆνε, παίρνει τὸ μά-
τια του καὶ φύγει σὲ ἐξίτες
χῶρες.

Ἀπὸ τότε πέρασαν ἐκατόν
εἰκοσι χρόνια!... Τὸ 1821 δ-
μῶς δὲν ἐπαφῆ ἐὼσε μὴ σπῆ-
μῆ νὰ ζῆ. Καὶ ἔλα ἐκῆ πῶ-
τα τὸ πῆχατῆς ἐκῆνημα τῆς
νεοκλήνης ζωῆς, δίσασ
μα τῶν παρελθόντος καὶ αἰ-
ώνικα ὁρῶθῆν γιὰ τὸ μέλλον.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Τῆ Κυριακῆ 27 Μαρτίου
ἡ Ἐναρτικὴ Ἐπισκοπῆ τοῦ
Ἁγίου Ἀντωνίου καὶ ὁ Ἀθ-
μῶσις Βερουῖας ἐτέλεσαν μνη-
μοσύνην ὑπὲρ τῶν ἐσπερηδῶν
καὶ δωρητῶν τοῦ Ναοῦ καὶ
τοῦ Δήμου.